

Núm. de Causa: Delicte Major 6000173/2016
Núm. de Rotlle TSJP 0000076/2019

AUTE 42-2019

PARTS:

Apel·lant: Sra. I.C.S.F.

Advocada: Sra. Mireia CANTURRI ORTIZ

Apel·lat: M.I. G.d'A.

Advocat: Sr. Manuel PUJADAS DOMINGO.

MINISTERI FISCAL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Yves PICOD

Magistrades: Sra. Marie CONTE

Sra. Fàtima RAMIREZ SOUTO

Andorra la Vella, vint-i-vuit de febrer de dos mil vint.

En el recurs d'apel·lació interposat contra l'Aute de data 20 de maig del 2019 dictat pel Tribunal de Corts, relatiu a l'aixecament parcial de l'embarg acordat per Aute de data 17-07-2019 respecte a la quantitat de xxx€ corresponent al 10%de la indemnització derivada de l'acomiadament de la Sra. I.C.S.F. amb la finalitat que l'administrador de Banca Privada d'Andorra pogués realitzar el pagament a compte de l'impost sobre la renda de persones físiques al Ministeri corresponent. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent la **Sra. Marie CONTE**.

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que per Aute de data 16-07-2018 el Tribunal de Corts acorda, entre altres pronunciaments l'embargament de la totalitat del

crèdit reconegut a favor de l'acusada I.C.S.F. front Banca Privada d'Andorra per Sentència ferma de data 29-05-2018 dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en el marc de la causa TSJC 0000131/2018, requerint a tal efecte a Banca Privada d'Andorra per a que dipositi a l'INAF l'import de la totalitat del crèdit, en mèrits de la present causa.

II.- RESULTANT: que per Aute de data 02-05-2019 el Tribunal de Corts decideix *“donar lloc al sol·licitat pel Sr. O.G.R., en tant que persona física representant de l'Administració única agència estatal de resolució d'entitats bancaries (AREB) de Banca Privada d'Andorra, SAU, en el seu escrit de data 18-04-2019 rebut en data 24-04-2019 i aixecar parcialment l'embargament acordat per Aute de data 17-07-2018, respecte de la quantitat de xxx€ corresponent al 10% de la indemnització derivada de l'acomiadament de la Sra. I.C.S.F. amb la finalitat que l'administració de Banca Privada d'Andorra pugui realitzar el pagament a compte de l'impost sobre la renda de persones físiques al ministeri corresponent”*.

III.- RESULTANT: que contra l'esmentat aute interposà recurs d'apel·lació la representació lletrada de I.C.S.F. sol·licitant que es revoqui dita resolució en el sentit de deixar sense efecte l'aixecament de l'embargament (excepte aquell import que correspon a vacances degudes) i condemnar l'AREB al pagament de les costes causades pel present recurs inclosos els honoraris d'advocat de la part apel·lant.

Sosté que l'article 5 del tex refós de la Llei de l'Impost sobre la renda de les persones físiques preveu que estan exemptes del pagament de l'impost:

“d) les compensacions econòmiques per acomiadaments o cessament del treballador en l'import establert amb caràcter obligatori en virtut de la normativa reguladora”.

Que va ser en base a aquesta normativa reguladora (és a dir la Llei 35/2008 del 18-12-2008 del Codi de Relacions laborals) que va ser atorgada a la seva mandant una compensació econòmica en concepte d'indemnització per acomiadament improcedent, que per tant la renda consistent en la indemnització judicialment recorreguda està exempta del pagament de l'impost.

Manifesta que l'article 5 ans esmentat, quan parla de compensacions econòmiques per acomiadament es refereix a tot import que l'empresa hagi de pagar al treballador amb independència de si aquest import prové d'un acomiadament no causal o d'un acomiadament improcedent.

Observa que no es troben exemptes de l'impost sobre la renda de les persones físiques, les quantitats atorgades corresponent al termini de preavís i

l'excés de compensació que tingui a rebre el treballador excloent l'import establert amb caràcter obligatori per la Llei.

Precisa que en el cas d'autes la indemnització atorgada a la seva defensada no excedeix els límits previstos per la llei laboral aplicable en aquell moment.

IV.- RESULTANT: que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs, considerant que les indemnitzacions atorgades a l'avui recurrent per les resolucions civils, no corresponen al concepte de compensació econòmica per acomiadament o cessament del treballador al que es refereix l'article 5 de la llei de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

V.- RESULTANT: que també s'oposa al recurs l'advocat representant el M.I Govern d'Andorra.

Observa en primer lloc, que pel que fa a la motivació de fons del recurs, no procedeix resoldre-la davant la jurisdicció penal sinó via administrativa o contenciós administratiu.

Precisa en segon lloc que la normativa fiscal invocada diferencia el concepte d'indemnització del de compensació, que en efecte, l'apartat a) de l'article 5 del text refós de la Llei de l'impost sobre la renda de les persones físiques declara exemptes les indemnitzacions derivades de la responsabilitat civil per danys personals en la quantia legalment o judicialment establerta mentre que el paràgraf d) del mateix text només fa referència a les compensacions econòmiques per acomiadament fixades segons la norma reguladora.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que en compliment de la resolució dictada en data 17-07-2018 es va efectuar en data 18 de juliol el dipòsit a l'AFA per import total de xxx corresponent a l'import total atorgat a I.C.S.F. per la jurisdicció civil després del seu acomiadament per la Banca Privada d'Andorra., essent dita quantitat composta per xxx€ bruts en concepte de indemnització i xxx€ bruts en concepte de vacances generades i no gaudides.

Que el Tribunal de Corts de conformitat amb el què disposa l'article 50.2 a) del text refós de la Llei 5/2019 del 24 d'abril de l'Impost sobre la renda

de les persones físiques, va acordar aixecar parcialment l'embargament acordat respecte a la quantitat de xxx€ corresponent al 10% de la suma atorgada a I.C.S.F. a títol d'indemnització derivada del seu acomiadament.

II.- CONSIDERANT: que no correspon a la jurisdicció penal interpretar una llei de matèria fiscal i, en el cas d'autes, precisament el que disposa l'article 5 apartat a) i apartat d) de la Llei ans esmentada, per decidir si la indemnització acordada a l'avui recurrent es troba o no sotmesa a l'impost sobre la renda de les persones físiques, i finalment deixar sense efecte una decisió de l'administració fiscal.

Per tant la Sala Penal no té competència per resoldre la contestació plantejada per I.C.S.F. que s'ha o s'hauria de formular en era administrativa pura i la jurisdicció contenciosa administrativa, si escau.

En l'estat actual del procediment i no havent l'avui recurrent sotmès la seva contestació a les instàncies competents, procedeix confirmar l'aute recorregut.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECIDIM:

- 1.- DESESTIMAR el recurs interposat per la representació lletrada de I.C.S.F.
- 2.- Confirmar íntegrament l'aute objecte de recurs.
- 3.- Condemnar la recurrent al pagament de les despeses processals causades pel recurs.

Així, per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho manem i signem.